

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/208/2022
Identifikačné číslo spisu:	8719200887
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8719200887.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. T., bývajúceho v R., Q. Y. P. X/XX, zastúpeného JUDr. Oldrichom Lejnarom, LL.M., advokátom so sídlom v Kežmarku, Pri zastávke 940/1, proti žalovaným 1/ Z.. J. T., bývajúcemu v R., M. XXX/XA, 2/ Z.. J. T.X., bývajúcej v R., M. XXX/XA, 3/ J.. J. A., bývajúcej v R., M.F. XXX/X, 4/ Aesculap dent s.r.o., so sídlom v Poprade, Záhradnícka 319/6, 5/ J.. T. X., bývajúcemu vo T. F., Y. X, všetci právne zastúpení JUDr. Jozefom Olejárom, advokátom so sídlom v Poprade, Mnoheľova 839/10, o určenie neplatnosti uznesenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21C/7/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. apríla 2022, sp. zn. 2Co/25/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaným 1/ až 5/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 7. decembra 2020, č. k. 21C/7/2019-257 zastavil konanie v časti I. a III. (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a procesným stranám náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). V dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a preto právne posúdil, že v danom prípade je namieste aplikovať zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení platnom k 21. januáru 2019. Po vykonanom dokazovaní konštatoval, že u žalobcu nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesenia zo schôdze vlastníkov, pretože z predloženej zápisnice zo schôdze vlastníkov konanej dňa 21. januára 2019 vyplynulo, že žiaden z vlastníkov nehlasoval proti napadnutému bodu č. 4 uznesenia, a teda žiaden z vlastníkov nebol prehlasovaný. Prvoinštančný súd uviedol, že o prehlasovaného vlastníka ide vtedy, keď hlasovaním prejaví svoju vôľu, či už pozitívne, teda hlasuje za uznesenie vlastníkov alebo negatívne, teda hlasuje proti uzneseniu. V prejednávanej veci žalobcov splnomocnený zástupca sa na schôdzi zdržal hlasovania. Túto skutočnosť však žalobca namietal a tvrdil, že hlasoval proti bodu č. 4 uznesenia, pričom jeho spôsob hlasovania o bode č. 4 mal závisieť od

hlasovania o bode č. 6 - „Rôzne“, či odsúhlasia vlastníci bytov a nebytových priestorov žalobcov návrh na odpojenie sa od spoločného kúrenia. Keďže nevedel splnomocnený zástupca ako sa bude hlasovať o bode č. 6, preto podľa jeho tvrdení o bode č. 4 hlasoval „proti“. Na pojednávaní konanom 7. decembra 2020 právny zástupca žalobcu pripustil možnosť, že sa hlasovania zdržal. Žalovaní 1/ až 5/ (ďalej aj „žalovaní“) zotrvali na svojich tvrdeniach v zmysle tom, že znenie zápisnice zodpovedá skutočnosti a taktiež aj hlasovanie. Svedok p. E., ktorý schôdzu konanej dňa 21. januára 2019 predsedal, potvrdil, že splnomocnený zástupca žalobcu hlasoval v bode č. 4 tak, „že sa zdržal hlasovania“. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vec uzavrel, že žalobu podal vlastník, ktorý sa zdržal hlasovania, nebol v prejednávanom bode prehlasovaný, preto mu nepatrí právo podať žalobu o neplatnosť takto prijatého uznesenia. Z toho dôvodu žalobu zamietol, odôvodnil čiastočné zastavenie konania po tom, čo žalobca žalobu v časti vzal späť a k veci okrajovo ešte uviedol, že pokiaľ ide o hlasovanie o sporných schodoch, vo veci aplikovaný právny predpis vyčlenenie jednotlivých spoločných častí podľa toho, ako ich kto užíva neumožňuje, vždy ide o spoločnú časť celého domu. Súd prvej inštancie tak nemohol poskytnúť právnu ochranu žalobcovi, aj keď mu bol zrejmý účel podania žaloby z dôvodu, že sa nedomohol odpojenia od kúrenia, spoločného vykurovania a súvisiaceho hlasovania. O trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), zdôrazňujúc charakter daného sporu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudkom z 20. apríla 2022, sp. zn. 2Co/25/2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zopakoval, že ani podľa jeho názoru nešlo v prípade žalobcu o prehlasovaného vlastníka nebytového priestoru, čo súd prvej inštancie vyhodnotil správnym spôsobom a so zreteľom na uvedené sa ani odvolací súd nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, ktoré ustanovenie pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval aj prvoinstančný súd, zohľadňujúc charakter prejednáwanej veci.

3.1. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP. Mal za to, že súd (odvolací) mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bližšie vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) vymedzil nesprávnymi skutkovými zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom (ne)existencie nebytových priestorov ohľadom ktorej sa konala schôdza. Bez toho, aby sa súd prvej inštancie vysporiadal so skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, ktoré boli predložené na ich preukázanie, uspokojil sa výlučne len s tým, čo je zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. R., a to aj napriek tomu, že nebol viazaný zápisom na liste vlastníctva. Z tohto dôvodu žalobca už v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval zákon o vlastníctve bytov, t. j. nesprávny právny predpis, čím bol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie sa absolútne vôbec nevysporiadal s argumentáciou, resp. skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, ktoré žalobca predložil, t. j. že zákon o vlastníctve bytov sa nemôže aplikovať, keďže v predmetnom dome neboli zriadené žiadne nebytové priestory a ani jeden zo žalovaných 3/ až 5/ nie je vlastníkom nebytových priestorov, bol taktiež toho názoru, že bol daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Žalobca namietal, že z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd mal existenciu nebytových priestorov opäť preukázanú výlučne len zápisom na LV č. XXXX pre k.ú. R., a to aj napriek tomu, že zápis vlastníckeho práva na liste vlastníctva k jednotlivým nebytovým priestorom nie je pre súd absolútne vôbec záväzný a už vôbec nie, ak žalobca predložil ako dôkaz súdu prvej inštancie vyjadrenie Okresného úradu Poprad, katastrálny odbor, že situačné plány Mesto Poprad nepriložilo k návrhu na vklad, t. j. sa v zbierke listín katastrálneho operátu tento situačný plán vôbec

nenachádza a samotný stavebný úrad Mesta Poprad implicitne pripustil, že žiadne kolaudačné rozhodnutia, ktorými by sa skolaudovali nebytové priestory, vydané neboli. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej budove sa nachádza len byt, ktorý vznikol nadstavbou a prístavbou budovy zdravotníckeho strediska s. č. 319 s vytvorením 1 b. j. tak, ako to vyplýva z kolaudačného rozhodnutia Mesta Poprad zo dňa 1. júla 2005, č. j.: OV/SP/2005/4922/821/Ch, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov T.. Práve preto, že konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21C/7/2019 sa týka konania na určenie neplatnosti uznesenia vlastníkov, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie a následne odvolacieho súdu si prejudiciálne ustáliť, či vôbec strany tohto konania, t. j. žalobca a žalovaní (okrem manželov T.) sú vôbec vlastními nebytových priestorov, a to najmä za situácie, keď žalobca tvrdil a dokazoval, že v predmetnej budove žiadne nebytové priestory neboli zriadené tak, ako to vyžaduje zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Nakoľko sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa s touto argumentáciou žalobcu vôbec nevysporiadali, žalobca bol toho názoru, že je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a preto navrhol, aby dovolací súd zrušil tak rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný 5/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny, dostatočne a presvedčivo, jasne a zrozumiteľne odôvodnený. V priebehu odvolacieho konania žalobca nepredložil žiaden dôvodný argument, ktorý by bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie. Uviedol, že v sporovom konaní predmet sporu vymedzuje žalobca. Žalobcom podaná žaloba smerovala proti rozhodnutiu vlastníkov bytov a nebytových priestorov a jej prostredníctvom sa žalobca domáhal, aby súd určil, že rozhodnutie vlastníkov bytov a nebytových priestorov prijaté na schôdzi vlastníkov je neplatné. Žalobca sa na jednej strane sám v konaní, v podávaných vyjadreniach, ako aj v odvolacom konaní odvoláva na aplikáciu ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., na druhej strane argumentuje, že v predmetnej budove neboli zriadené nebytové priestory a teda, že sa nemohla konať žiadna schôdza v zmysle zákona o vlastníctve bytov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol, resp. odmietol. Zároveň navrhol priznať žalovanému v plnom rozsahu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Žalobca v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP konkrétne namietal, že konajúce súdy sa dostatočne nevysporiadali so všetkými argumentami, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie v predmetnej veci, osobitne zdôraznil nevysporiadanie sa s ním navrhnutými a predloženými dôkazmi v dôsledku čoho súdy nižších inštancií nesprávne zistili skutkový stav; rozsudok odvolacieho súdu je preto nepresvedčivý a nezrozumiteľný.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil.

Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15.1. Osobitne s dovolacími námietkami žalobcu dovolací súd uvádza, že sudy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili ako dospeli k záveru, že žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby o určenie neplatnosti schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, konanej 21. januára 2019, nakoľko z ustanovenia § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení platnom k 21. januáru 2019 vyplýva, že oprávnenie podať žalobu nepatrí vlastníkom, ktorí sa schôdze (zhromaždenia) síce zúčastnili, ale o konkrétnej otázke, ktorá má byť napadnutá žalobou nehlasovali, resp. sa zdržali hlasovania. Títo vlastníci dobrovoľne nevyužili svoje hlasovacie právo, a tak nemohli byť ani prehlasovaní. V uvedenom smere vychádzali predovšetkým zo zistenia, že v prípade žalobcu nešlo o prehlasovaného vlastníka nebytového priestoru, nakoľko jeho splnomocnený zástupca sa na schôdzi zdržal hlasovania, o čom svedčí zápisnica zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov konanej dňa 21. januára 2019 a výpoveď svedka p. E., ktorý danej schôdzi predsedal. Náležitý je aj odkaz odvolacieho súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/196/2020 z 31. januára 2022 zaoberajúceho sa problematikou splnenia zákonnej podmienky „prehlasovaného vlastníka“ v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. určujúcej v okolnostiach danej veci nositeľa hmotno-právneho oprávnenia.

16. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívalo (prípadne) na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 3Cdo/105/2018, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

17. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

18. Z vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že dovolateľ v danom prípade neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd jeho dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Dovolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol na základe § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Dovolací súd priznal žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.